

Publicerad 2012-05-04 17:23 av Max Poisé

Vill du få henne att hata mig!

ytligheten studsar mellan våra själsrum,
trogna genom barriärer av fångenskap,
nitade av tunna rustningar och ljudet
av morgonskrapet är spillran av krystade leenden

vitheten bländar lögnen i sin linda,
stryker nytvättat mothårs och låter huden resa sig trots hetta och
begagnade svettdroppar,
slagen av timmen som visar mitt jag i spegeln
och inser det faktum att livet kallar

det kunde vara vackert men lurar vassen att
böja sig för stillheten,

skulden är tiden,
skammen vår egen
och det har spelat ut sin roll
i ett skådespel som nyktert är smutsigt
och luktande

är det så jävla farligt...?

egentligen..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Poisé med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten